

Казки про мудрість

Як бідняк грошей від бога випросив

Як бідняк грошей від бога випросив Було де не було, в сімдесят сьомій державі, за скляною горою, за Черленим морем. Так би держалися вороги на силах, як пісок на вилах.

Жив собі один бідний чоловік. Весь час ходив під хрест молитися. І просив він од бога рівно сто корон. Та просив так, щоб з грошей не хибив ані гелер.

Багатий пан проходив повз хрест і чув молитву. Хотів багач перевірити бідняка. Поклав коло хреста рівно вісім десятків, заховався в кукурудзі й дивиться, що той буде чинити. Підняв бідняк гроші, полічив і каже:

— Боже, боже! Яквидно, і в тебе не все гаразд! Бо коли б ти мався краще, ти дав би мені рівно стільки, скільки прошу.

І на цьому слові бідняк поклав гроші до кишені. Приступив пан до бідного чоловіка й говорить:

— Чоловіче, віддай гроші. Вони — мої.

— Гроші дав мені сам бог!

— Не бог, а я! Я хотів тебе перевірити, чи додержиш слова. Бо ти молився і просив: «Боже, дай мені рівно сто корон!» А тут хибить рівно дві десятки. — Коби в бога було більше грошей, він мені дав би їх! Гроші мої, не говоріть, пане, дурницю!

Сварилися, сварилися бідняк і багатий пан. Ні до чого домовитися не могли, й закінчилася сварка тим, що пан подав на бідняка до суду.

Не мав бідний чоловік у чому з'явитися перед лице судді — був дуже цуравий. Прийшов до пана й каже йому:

— Ви на мене подали до суду. Я голий. Коли хочете, щоб з'явився на суд, позичте мені одяг.

Пан хотів, щоб бідняк став перед ним на суді, одяг йому позичив.

По дорозі бідний чоловік загорнув до ряднини камінь і заховав його під пахвою.

Слухали судді скаргу багатого пана й поглядали на відповідача, бо помітили, що той весь час держить щось під пахвою.

— Скажи, як було? — питають судді чоловіка.

— Було так... Коло хреста я знайшов вісімдесят корон. Бо я кожного дня ходив молитися богу, щоб кинув грошей. Та пан до мене імівся, ніби гроші його. Пан ще може піти на мене напастю і сказати, що його й ця одяг, що на мені!..

Пан схопився і скрикнув:

— Одяг моя!

— Видите, пане суддя?

Судді подумали, що в пана не всі вдома. Порадилися й присудили гроші чоловікові. Підтвердили судді й те, що одяг не панів, а відповідача перед судом. Так чоловік виграв суд.

Коли чоловік збирався йти додому, судді покликали його до себе.

— Ти щось іще до нас маєш? — хитро спитав суддя, сподіваючись, що чоловік тримає для панів винагороду. Вийняв чоловік цеглину і показує.

— Для чого тобі цеглина?

— Коли б ви присудили гроші панові, я би вам цією цеглиною голови порозбивав.

Судді цього не сподівалися. Перелякані й сердиті, прогнали чоловіка додому, а панів порадили більше не чіпати його